

Durmuş Hocaođlu

Hicret: III

“Tala’al-bedru Aleynâ”

Gelecek., Yıl: 1., Sayı: 15., 25.05.2001-31.05.2001., s.10

Durmuş Hocaođlu, *Gelecek* Yazıları Sıra No: 14

Künye:

• Hocaođlu, Durmuş., “Hicret: III: “Tala’al-bedru Aleynâ””, *Gelecek.*, Yıl: 1., Sayı: 15., 25.05.2001-31.05.2001., s.10

Bir önceki yazının sonundaki şu cümleyi hâtırlatarak girizgâh yapalım: “Siyâseten mağlûp olan Roma dahi, kendisini mağlûp edenleri mağlûp etmiştir. Öyleyse, siyâseten de galip olan Çağdaş Roma karşısında, bizim nomadlarımızı ne beklemektedir, acaba?”

Evet, dostlar: Roma, kendisini mağlûp eden barbarları dahi uzun asırlar boyunca kültürel olarak mağlûb etmiş, onları sindirmiş, “Avrupalı” yapmıştır: Avrupalı, yâni, Yunan, Roma ve Hristiyan kültür potasının evlâdı! Öyleyse şimdi, Roma’nın bugüne kadar “Avrupalı” yapamadığı son nomadlar, son barbarlar olan Müslüman Türklerin Avrupa’ya kendilerini can havliyle atan boynu bükük ve ezik sığıntıları, Vatan küskünü Muhâcirleri İkinci Roma’da neler beklemektedir, acaba?

İmdi: Devlet ile Vatandaş arasında git-gide tırmanan güven krizi ve ihtilâflâr yüzünden, bu güzel toprakları yaşanacak bir Cennet’e dönüştürmek üzere, Vatan’da sivil ve medenî bir mücâdele vermek yerine, Türkiye’den umûdunu keserek küskünlük hâlet-i rûhiyesi ile Avrupa Birliği ülkeleri başta olmak üzere yurt dışına gitmeyi tercih edenlerin bu kaçışını Peygamberânî bir Hicret’i ihsâs ettirerek yücelten bâzı yazarların ciddî hatâlar işlemekte olduğunu anlatmaya çalıştığımız bu yazı serisinin bu son kısmında, **Hicret** kavramı üzerinde duracak ve önce, bu mevzûda terminolojileri yanlış kullanmaktan kaynaklanan ve zihinleri iğfâl eden, çok fâhiş iki hatâyâ temas edeceğiz ki bunların ilki şudur: Arapça “terketmek, ayrılmak” mânâsındaki “hecr” mastarından türemiş olan “Hicret” kelimesi **dinî terminolojideki dar ve husûsî kontekstinde, gayri müslim bir ülkeden bir İslâm ülkesine göç etmek mânâsındadır; İslâm toprağından hârice değil**. Hâlbuki Post-Modern Hicret teorisyenleri bu kavramı tersine çevirmekte, bir Müslüman ülke olan Türkiye’den bir gayri müslim ülkeye göçü tanımlamak üzere kullanmaktadırlar.

Çok dikkatsiz ve çok ihtimamsız bir terim kullanma mahsûlü olan ve “hatâ” olma sınırını dahi tecâvüz edip “yanlışlık”a dönüşen bu yanlış-bilgilenme ve bilgilendirme, buna bağlı olarak başka bir mühim zihin iğfâline daha sebebiyet vermektedir: Türkiye’den Avrupa’ya veya bir başka ülkeye vuku’ bulan göçü “hicret” kavramı ile ifâde edip bir de bundan sonra “Hicret’in getireceği bereketlerden” söz edince, bu ifâdeler hâliyle, zihniyet dünyamızdaki belirli bir hicrete, Fahr-i Kâinat Efendimizin kutlu Medîne hicretine link yapmaktadır ki bu sûretle bir yandan Avrupa

göçmenleri bir nevi' *zamâne sahâbesi* mevkiine terfî ettirilirken diğer yandan da göç edilen bu gayri müslim ülkeler de, bilhassa — post-modern islâmcı entellektüeller indinde daha henüz birkaç yıl öncesine dek bir şeytan diyârı hükmünde iken ne hikmetse kısa bir müddet zarfında bir tür *post-modern medîne* mevkiine yükseltilen — Avrupa Birliği ülkeleri başta olmak üzere Amerika yâhut Kanada vesâir memleketler de birer *zamane medînesi* mevkiine terfî ettirilmiş olmaktadır. Bu, artık bir yanlışlık değil, çok daha fazla birşey olmaktadır.

İkincisine gelince: Semâvî dinlerin tarihinde birçok hicret hâdisesi vardır ve hemen-hemen hepsi de bu konteks çerçevesindedir: Zulüm altında bulunan bir gayri İslâm beldesinden İslâm toprağına göç. Meselâ İbrâhîm Peygamber, Allah'ın emri üzerine, kendisine zulmeden Nemrud'un ülkesini bu şekilde terketmiştir (Ankebût: XXIX/26). Ahlâksızlığın sembolü olan Sodom ve Gomore'yi ıslah edemeyen Hz. Lût da bu zulüm ve fesâd diyârını terkederek hicret etmiştir (Hûd: XI/80-81). Bu şekilde hicret eden bir başka nebî de Hz Şuayb'dır (A'râf: VII/88). Hz Mûsâ ise, tarihteki en meşhur hicretlerden birisini gerçekleştiren peygamberlerdendir; tam bir "dâru-l-harb" olan, Firavunların "yaşayan ilâh" addedilerek taabbüd edildiği Mısır'dan, kendisine inanan mü'minlerle birlikte sıkıntılı bir yolculuğu göze alarak İsrâil kavminin ülkesine gitmiştir (Yûnus: X/90; Tâhâ: XX/77-78; Şuarâ: XXVI/52-67). İleride kısaca temas edeceğimiz başarısız Habeşistan Hicreti bu noktada bir aykırılık gib görünmektedir ve esa solarak bir istisnâ mâhiyetindedir.

Gelelim "Hicret" kelimesinin İslâmî literatürdeki dar ve özel anlamına.

Evveleminde dikkat edilmesi muhakkak sûrette iktizâ eder ki, Müslümanların takvimlerine başlangıç olarak kabul edecekleri kadar ehemmiyetli, İslâm tarihinde tam bir dönüm noktası teşkil eden, literatürümüzde ayrıca belirtilmediği takdirde bu kelimenin tek karşılığı olarak algılanan Hicret, ilkin yapılan ve Bi'set'ten beş sene kadar sonra (Mîlâdî 615) sayıları en fazla 109'a kadar ulaştığı tahmîn edilen birkısım sahâbenin gerçekleştirdiği **Habeşistan Hicreti** değil, ondan yedi sene sonra (Mîlâdî 622) Resûl-i Ekrem Efendimiz ve ashâbının gerçekleştirmiş olduğu "**Medîne Hicreti**"dir. Söz konusu hicret ise çok belirgin bâzı husûsiyetler taşımaktadır ki ilki şudur: İşbu Medîne Hicreti, bir "**kaçış**" değil, bir "**stratejik geri çekiliş**"tir.

İmdi: Bir kere Hicret'te, yâni Medîne Hicreti'nde, hicret edilen yer (Medîne, veya Yesrib), terkedilen yer (Mekke) gibi, aynı Arap ülkesidir, toprağı aynı Arap toprağıdır, dili aynı Arap dilidir, halkı aynı Arap halkıdır. İkincisi, Peygamber-i Zîşân, ana tarafından Medîneli'dir; Medîne'yi de tanımaktadır, hattâ çocukluğunda bir müddet kaldığı bu yeşil Arap beldesinde yüzme öğrenmiştir. Kezâlik, diğer ashâbın da bu şehir ile benzer bağlantıları bulunmaktadır; Mekkeliler ile Medîneliler birbirlerini oldukça iyi tanımaktadırlar, aralarında bir 'ecnebîlik' yoktur. Bunlardan maâdâ, en mühimi de şudur: Abdullah oğlu Muhammed, "Muhammed Resulullah" — selât ve selâm O'nun üzerine olsun — olduktan sonra bu şehre hiç adım atmamasına mukaabil, İslâm Dini, Mekkeliler kadar Medîneliler tarafından da bilinir hâle gelmiş ve daha fazla olarak, Mekkeliler'den ziyâde Medîneliler arasında taraftar bulmuştur. Nitekim, Hz. Peygamber, Medîne'ye, Medîneli bir grup mü'minin dâveti üzerine göç etmeye karar vermiştir.

Üçüncü olarak, artık çoktan bir İslâm kenti hâline gelmiş bulunan Medîne'de, Mekkelî muhâcirleri bağrılarına basmaya hazır bir "Yardımcı" kitle de mevcuttur; öyle ki, Şanlı Peygamber, Medîneli mü'minler tarafından yolu dört gözle beklenir hâle gelmiştir. Nitekim, Resûl-i Ekrem'in şahsî hicretinde, Medîne o gün gerçekten de bir festival günü yaşamaktadır adetâ; heyecan zirvede, gözler ufukta; herkes O'nu beklemektedir. Beklenti o kadar muhteşemdir ki, O'na ve İslâm'a karşı olanlar dahi bu aşırı toplumsal teveccüh karşısında muhâlefetlerini açığa vurmaktan çekinir olmuşlar ve kendilerini gizlemek ihtiyâcını hissetmişlerdir. Ve nihâyet, günlerdir yolu gözlenen *kutlu yolcu*, yanında "Mağara'daki iki kişiden ikincisi" olan en sâdik dostu olduğu hâlde günler süren meşakkatli bir yolculuktan sonra Yesrib'e girdiğinde Arapların bu ikinci büyük şehrindeki heyecan zirveye yükselmiştir. Nitekim, bu kutlu günün hâtırasına bestelenmiş olan, "**Tala'al-bedru aleynâ / Min-seniyyâti'l-wedâ**" mısralarıyla başlayan pek meşhur şarkı bu görkemli karşılaşmanın en canlı hâtıralarından birisi olarak hâlâ bugün dahi Müslümanların dillerindedir.

Bu sebeple, Medenî Hicret'teki stratejik geri çekiliş gayesine vâsıl olmuş, on sene sonra da kat'î netîce istihsâl edilmiştir. Ama Habeşistan Hicreti'ndeki vaziyet hiç de öyle değildir; zira bu ilk hicretteki şartlar Medîne'dekine nazaran son derece farklıdır; orası, daha Peygamber adını atmadan bir İslâm beldesi olmuş olan Yesrib gibi değildir; dini başka, dili başka insanların, Hristiyan Habeşliler'in ülkesidir; orada kendilerini bağırlarına basacak "Ensâr" yoktur, onun için de onlar, bu ülkede din kardeşleri tarafından yolları hasretle gözlenen "azîz misâfirler" değil, birer "sığıntı" olmuşlar, bu ülkede kalabilmeleri için Hristiyan Hükümdar Ashabe en-Necâşî'nin huzûrunda sıkıntı veren bir imtihandan geçerek "vize" almaları îcap etmiştir. Netîce de pek ümit verici çıkmamıştır; Muhâcir Sahâbe Habeşistan'da bir İslâm kıvılcımı tutuşturamadıkları gibi içlerinden az da olsa din değiştirip Hristiyanlaşanlar da görülmüştür. Nihâyet, Sahâbe, çâresizlikten kendilerini adetâ kaldırıp can havliyle fırlatıp attıkları ve fakat hiç ısınamadıkları bu yad-yaban ili zamanla terketmiş, "vatan"a avdet etmiştir.

Şu hâlde, tarihte de her hicret aynı değildir; şartlar başka olduğunda sonuç da başka olmaktadır.

Şu hâlde, günümüzde de, küskünlerin hicretinden çok mühim şeyler beklemek aşırı iyimser bir romantizm olacaktır; Küskün Muhâcirler vatanlarını terketmekle "içerideki" hürriyet ve istiklâl mücâhitlerini yalnız bırakarak onlara ihânet edecekleri, çöküntüyü hızlandıracakları gibi; gittikleri yerde de mühim netîceler elde edemeyeceklerdir. Zira, gittikleri yer, **Medîne** değil **Habeşistan** hükmündedir; onları orada heyecan içinde bekleyen Ensâr da yoktur, "**Tala'al-bedru aleynâ**" şarkısı da; Onlar, orada, birer sığıntıdırlar ve hep öyle kalacaklardır: Bir zamanlar Avrupa'nın karşısında bütün Türk ve İslâm dünyasını tek başına temsil eden, nefret edilse dahi saygı gören kahraman ve fâtiha mağrur Türklerin, ruhları eziklik duygusuyla çökmüş zavallı "sığıntı" çocukları! Bu, Avrupa'nın bütün tarihi boyunca en büyük hasretle beklediği intikam ânı olacaktır: Dün kendilerini korkutan mağrur Türklerin çocukları bugün ayaklarına kapanmaktadırlar: Şerefini kaybetmiş, boynu eğik, omuzları çökük, dizlerinin üstüne kapanarak af ve nedâmet dileyen zavallılar gürûhu olarak! Roma'nın bugüne dek terbiye edemediği "son barbar", "son nomad" olan azametli Türklerin silik saygıya müstahak olmayan,, şahsiyetsiz bir yığına, birer insan müsveddesine dönüşmüş ve kendisini kendi eliyle teslim etmeye gelmiş çocuklarıdır onlar. Zaman, artık bu son barbarlara Yunan'ın çanağını doyasıya yalatmanın, ağızlarına Roma'nın gemini takmanın, sağrılarına Roma'nın eğerini vurmanın, üstlerine Hristiyanlığın şalını örtmenin zamanıdır!

İmdi: Açık kanâatimi söylüyorum: Muhâcirlerin alacağı netîce, "Alamanya Gurbetçileri"nininkinden belki biraz daha ileri olacaktır; olsa-olsa gittikleri ülkelerin tolerans hudutları dâhilinde bir "Müslüman Gettolaşması", ferdî haklar ve hürriyetler ve buna mümâsil başka konularda esâsa müteallık olmayan bâzı kazanımlar.

Fakat Muhâcirler bunun yanında çok ciddî bâzı tehditler ve tehlikelerle karşı-karşıya kalacaklardır; bilhassa Türkiye'nin hesapsız-kitapsız bir şekilde Avrupa Birliği denen kızgın potanın içine dalması durumunda, arkalarındaki bütün köprülerin ateşe verilmesiyle, yapa-yalnız ve çâresiz kalacaklardır ki bunlar da kırılan bir kemiğin acısının soğuma döneminden sonra hissedilmesi gibi can yakıcı bir hâl alacak olan devâsız bir hastalığa dönüşecektir. Bu devâsız hastalık, kendisini zaman içinde gösterecektir. Düşünölmelidir ki, bu hicretin elli yıl sonrası da var, yüzelli yıl sonrası da!

Küskün Muhâcirlerin, İkinci Roma'nın kapısındaki son barbarların ikinci nesilden îtibâren kaybetmeye başlayacakları ilkşey dilleri olacaktır; **Dil Problemi**'ni, iyi niyetli de olsa netîceten aptallık sınırındaki bir saflıktan başka birşey olmayan beklentilerindeki travma tâkip edecek, **Din Problemi** ile karşılaşacaktır. Oraya "daha iyi müslümanca yaşama" hayâlî içinde gidenler, en fazla birkaç nesil sonra din duygularının köreldiğini görecektir ve evlâtlarının ibâhîliğe, dinsizliğe ve hattâ Hristiyanlığa kayışlarına şahitlik edeceklerdir.

Çünkü, Avrupa, kendi kıt'asında İslâm'a izin vermemiştir, bundan sonra da vermeyecektir! Ve yine çünkü, mağlûplar, kaçınılmaz bir şekilde gaalpleri taklîd etmeye temâyül gösterirler; bu, tarihen sâbittir.

Bu noktada Haldûn'a kulak verelim: Üstâd, Mukaddime'nin İnci bölümünün XXIIİncü maddesinde **“mağlup, ebedî olarak gâlibin şiarına, kıyafetine, mesleğine, sâir ahvâl ve âdetlerine tâbi olmaya düşkündür”** der ve bunu da şöyle açıklar [*Mukaddime.*, Hazırlayan: Süleyman Uludağ., Dergâh Yayınları., İstanbul, C: I, İkinci Baskı, Mayıs 1988, s. 465 v.dv.]:

“Bunun sebebi şudur: İnsan, kendisine gâlip gelende, bir kemâl bulunduğuna itikad eder ve ona boyun eğer. Ya tazimde bulunulması gerektiğine inandığı kemâli nazar-ı itibara aldığı için böyle hareket eder veya kendisindeki inkiyad halinin, “tabii bir galebeden değil, gâlipteki kemâlden ileri geldiği yolunda bir hataya sürüklenmiş olduğu için böyle davranır. Böyle bir yanlışlığa düşülmesi ve bunun aralıksız devam etmesi, bir itikad meydana getirir, bir inanç ortaya çıkarır. Bunun neticesi olarak gâlibin bütün yol ve yöntemlerini benimser, her hususta onun yolunu tutar, ona benzemeye çalışır (teşebbüh, temessül, adapt, assimilation). İktida işte budur (tebaiyyet, taklit, imitation).”

“Veyahut da mağlubun gâlibe uymasının sebebi, — Allah daha iyi bilir —, gâlibin galebesi ve zaferi ne asabiyet ne de zorlu bir güç sayesinde değildir. Sadece âdetlerine, ananelerine, takip ettiği yol ve usûllere dayanmaktadır, diye bir görüş sahibi olmasıdır. Onu böyle bir hataya sürükleyen yine galebe ve zaferdir, bu da ilk sebebe racidir.”

“Bu sebeple ebedi olarak mağlubun, kendini gâlibe benzetmeye çalıştığını, kılıkta - kıyafette, binme ve nakliye vasıtalarında, silahta, bunun, yapılışında ve şekillerinde, daha doğrusu tüm sair hallerinde onun gibi olmaya çalıştığını müşahede edersin.”

★ ★ ★

Onun için, diyorum ki:

Ey Muhâcirler! Ey “mağlûp” bir medeniyetin çocukları olarak galiplere sığınan küskünler! Tahsil için, ilim için, kariyer için, ticâret için, dünyayı görmek ve tanımak için, zihninizin açılması için dışarıya gidiyorsanız, sizi tebrîk ve teşvîk etmek isterim, ben de sizinle berâber olmak isterim! Fakat; Vatan'a küserek, burada hak yok, hürriyet yok, inancımız baskı altında diyerek giyorsanız; gitmeyiniz!

Demokrasi, Hak ve Hukuk mücâdelesini burada, “Vatan”da yapınız! Dininizi her şeye ve her şeye rağmen burada yaşayınız; bu yüce değerler için dövüşünüz, kaçmayınız!

Geri Dönünüz!

Gittiğiniz yer Medîne değil, Habeşistan! Gittiğiniz yer Dâru’-Harp! Gittiğiniz yer Roma!

Vatan dövüşmeden terkedilmez!

★ ★ ★

Bir sorum da Devlet’e:

“Hey Devlet! Ne yaptığının farkında mısın? Sende akıl hiç mi kalmadı?”

